

Equips de Matrimonis

Mare de Déu

Número 129

«Publicació EMD de Catalunya i Menorca»

NADAL 2016

L'adoració dels Mags d'Orient. Vitral de la catedral de Lleó

Van entrar a la casa, veieren el nen amb Maria, la seva mare, es prostraren a terra i el van adorar. Després van obrir les seves arquetes i li oferiren presents: or, encens i mirra.

Mt 2,11

» Sumari

3 Editorial

/Ponts d'amor

4 Notes del Secretariat

5/6 Veu de l'Equip Responsable

/ Som una gran família

7/8 Veu del Consiliari

/ Aquest Nadal és nou

9/11 Lletra de l'ERI - Consiliari

/ Entrevista a To i Zé Moura-Soares

Matrimoni Responsable de l'ERI

/ Molt estimats matrimonis

12/13 Moviment Internacional

/ El naixement dels EMD a Ghana

/ Algunes notícies dels EMD
de la regió de Síria

14/24 Vida del Moviment:

/ Trobada i Reunió Intersector a l'Escorial

/ Reunió d'inici de curs dels

Sectors A-L, E-G i C de Barcelona

/ 44a Trobada d'inici de curs

(2016-2017) EMD Menorca:

'no murs, sinó ponts'

/ Relleu de Responsables al Sector B
de Menorca

/ Trobada de començament de curs dels
Sectors de Tortosa a Benicarló

/ Trobada d'Advent del Sector Vallès

/ Compromís per les relacions interreligioses

25/30 Veu dels Equips

/ Celebració de l'Any de la Misericòrdia
a Montserrat

/ Solidaritat amb els refugiats a Idomeni

/ Vivències a l'Àfrica

31/32 Pare Caffarel

/ El Pare Caffarel, en els vint anys de la seva
mort

33/35 Conte

/ Alarma al Pessebre

35 Pregàries al vent

36 Pensaments per créixer

37 Llibres

/ Casaldàliga. La seva gent i les seves causes.

Per Joan Guerrero

/ El secret del meu turbant

Per Nàdia Ghulam i Agnès Rotger

38 Crítica de cinema

/ Resucitado (Risen)

Publicació EMD de Catalunya i Menorca

» Edita:

EMD de Catalunya i Menorca

c/ Urgell, 176, 2n - 08036 BARCELONA

Tel. 934 675 551

secretariat@emd-cm.cat

www.emd-cm.cat

Horaris del Secretariat

Dimarts i dijous de 10 a 13 h

Compte corrent EMD ('la Caixa')

ES19 2100 0832 6102 0030 1580

» Responsables EMD

Catalunya i Menorca:

Agustín Labrador i Victoria Garcia

victagus@gmail.com

» Equip de revista:

Carme Meix

Lourdes Gabarron

Manel Espanya i Mercè Masip

Pere Gil i Montserrat Arespacochaga

Xavi Ibars i Lupe Gordillo

» Per a publicacions:

revista@emd-cm.cat

carme.meix@barrobes.cat

secretariat@emd-cm.cat

» Disseny i impressió

Publicitat Tafaner, S.L.

Tel. 977 881 050

eltafaner@eltafaner.com

Dipòsit legal: B-19764-1981

Núm. 129 - NADAL 2016

» *Ponts d'amor*

Ponts i no murs; construint ponts d'amor: vet ací el lema d'aquest any. No em direu que no és una bella directiva. Qui hi estaria en contra? La paraula amor porta en si mateixa un càrrega d'emotivitat. De creativitat. De bons desitjos. Uns bons desitjos que ara, que s'acosta Nadal, assoleixen la seva màxima expressió.

No obstant, rere aquest lema tan bonic, s'hi amaga una càrrega profunda-que, si bé la mirem, pot dinamitar de cop tots els nostres bon desitjos, tot el nostre cofoisme, tot el nostre benestar anímic. Totes les nostres seguretats. Perquè els ponts no són construccions fetes sobre el no-res, que no duen enlloc. Un pont pressuposa dues ribes. I a cada una d'aquestes ribes s'hi mou alguna cosa, terres, ciutats, pobles i, sobretot, persones. Inaugurar ponts vol dir facilitar que les persones d'ambdues ribes es trobin, amb els seves alegries i les seves dificultats, les seves diferències i les seves necessitats.

Vivim un moment àlgid de la història de la humanitat. Cada cop les diferències entre rics i pobres, entre societats benestants i societats amb profundes carències són més acusades. Veiem des del menjador de casa el drama dels refugiats de guerres eternes que els destrossen el país i impossibiliten una vida ja no només confortable, sinó que ofereixi una mínima seguretat. I veiem també que alguns dels nostres joves han d'emigrar per poder trobar un futur que aquí se'ls ha posat molt difícil.

Estendre ponts és acollir aquests refugiats, però també els que fugen de la fam i la manca de perspectives dels seus països. És acceptar els nostres pobres, els nostres malalts. I oferir-los espais de confort. En detriment, potser, del nostre. És lluitar perquè les condicions de feina a casa nostra siguin socialment acceptables i no condemnin els nostres joves -i no tan joves-, a la precarietat laboral. I a molts que han vingut de fora, a la marginalitat.

En temps de Nadal és oportú de recordar la parella de Natzaret que no trobaven alberg. Obrim-los les portes. De la casa i del cor. Que es faci en nosaltres la seva Paraula.

BON I SANT NADAL. AL·LELUIA!

» Notes del Secretariat

Equipos Mare de Déu
Catalunya i Menorca

ADREÇA

Us recordem que el Secretariat està ara a l'edifici de la Parròquia de Sant Isidor de Barcelona, al carrer Urgell, 176.

Els horaris són els de sempre: dimarts i dijous de 10 a 12h (si s'hi ha d'anar en època de vacances, millor trucar abans per assegurar-se que hi ha algú).

Si us cal contactar-hi fora d'hores:

correu electrònic: secretariat@emd-cm.cat

WhatsApp: 640 294 885 (NO trucades)

Recordeu que si per algun motiu encara no heu pogut fer l'aportació del Dia de l'Haver, sempre s'hi és a temps de fer-la. Ja ho sabeu, els ingressos d'un dia.

El compte, el de sempre:

ES19 2100 0832 6102 0030 1580

Gràcies!

Que potser teniu cap article que us agradaria que es publicués a la Revista dels EMD?

Que potser heu fet fotos d'alguna trobada del vostre equip?

Sí??? Envieu-nos-ho i ho inclourem al proper número!!!

Podeu enviar les vostres col·laboracions a l'adreça: revista@emd-cm.cat

FACEBOOK

Us recordem que estem al facebook!

EMD Catalunya-Menorca

Síria

AJUDA PER ALS EQUIPS DE SÍRIA

Agraïm la gran resposta dels Equips de Catalunya i Menorca a la crida feta per ajudar els nostres germans de Síria. Sens dubte, una bona mostra de l'ajuda mútua que forma part de l'ADN dels Equips de la Mare de Déu!

» *Som una gran família*

Quan vam haver de deixar enrere les cases dels nostres pares, on ens sentíem tan de gust i ben aixoplugats per anar a viure a una altra ciutat diferent, vam fer-hi cap amb l'entusiasme de la joventut i les ganes de viure experiències noves, conèixer gent, encetar una feina –fins aleshores no havíem passat de ser uns estudiants-...; en resum, encaràvem un món nou per explorar i teníem mil i una coses per fer. En aquell moment, amb tantes novetats al davant, i totes alhora, no vam tenir temps de trobar a faltar quelcom que amb el pas dels anys hem après a valorar. Tot i que feia anys que ens movíem en grups de joves, quan vam arribar a Madrid no vam trobar-hi enlloc on ficar-nos, de manera que vam esdevenir uns cristians més que es resignaven a seguir vivint la fe, però sense compartir-la de debò.

Més endavant, quan vam anar a viure a un poblet d'Extremadura i vam assistir als cursos de preparació al matrimoni, vam descobrir un matrimoni diferent i vam pensar que quan 'fóssim grans' voldríem ser com ells. Així va començar la nostra pertinença als EMD, vam parlar-hi i tot just començava el pilotatge d'un nou equip al poble. D'antuvi vam viure-ho com un 'mira que bé, ja hem trobat un altre grup com el nostre de joves a Burgos, només que ara és de matrimonis!'

Vam començar a entrellucar el que era el Moviment quan vam anar-nos-en a viure a Badajoz. Arribàvem a una ciutat nova on coneixíem quelcom però no pas gran cosa, i vam sentir que teníem una petita referència a la nostra vida quan a través del contacte amb algú del Moviment, vam poder afegir-nos a un nou equip que en aquell moment començava el pilotatge.

Però els designis de Nostre Senyor no són els que nosaltres a vegades ens pensem i sense saber ben bé com, vam venir a viure a Barcelona. Aquesta vegada sí que va ser un gran canvi; aquí no hi coneixíem absolutament ningú, passàvem d'una petita ciutat a una de gran, d'una cultura a una altra de molt diferent, a una altra llengua i una altra manera de fer... Però, malgrat tot, veníem sentint-nos part d'una gran família, la dels EMD, i això feia que aquest cop tot fos ben diferent.

L'endemà mateix d'haver arribat, vam trucar al matrimoni de contacte que ens havien indicat, que de seguida ens van convidar i ens van fer sentir molt acol·lits. I vam afegir-nos a un altre equip en fase de pilotatge que tot just

engegava. Altre cop! Des d'aquí volem tornar a donar-los les gràcies, perquè sempre han estat especials per a nosaltres.

I després d'haver-vos explicat tota aquesta història, el que volem compartir amb vosaltres és el goig que ens fa sentir-nos part d'una gran família. Allò que nosaltres estem vivint des de fa 18 anys, anar a casa d'uns altres que no coneixes de res, i poder-t'hi asseure a taula i compartir-hi una mateixa fe i la pertinença a un Moviment, fa que et sentis unit a les persones que tot just acabes de conèixer. Això és una experiència increïble que quan l'expliques a persones que no són creients, passa que o bé no la poden entendre o bé els fa molta enveja: una enveja sana, és clar. Ens fa l'efecte que tenim un tresor que molt sovint no sabem valorar, el tresor amagat que Jesús ens diu a l'Evangeli.

És ben veritat que en el quefer quotidià, solen vèncer-nos la rutina i les mil i una coses que ens cal anar fent.. però que quan arriba la reunió de l'equip ens hi trobem de gust i molt feliços de tenir el nostre grup de matrimonis, que és com una petita família. Tot i que de tant en tant pot ser que perdem de vista que la petita família que és el nostre equip, forma part d'una família més gran, que és el Moviment dels EMD; i cal que maldem perquè els Equips de la Mare de Déu continuïn estant ben vius i units.

Des d'aquesta tribuna us convidem que en aquesta llista de coses importants que tots tenim, hi poseu també els EMD. Fer que el nostre Moviment continuï estant viu i ben viu, és una feina de tots nosaltres. De cadascú dins les seves possibilitats, mitjançant la pregària pel Moviment, participant en els actes que es preparen, enviant col·laboracions a la Revista, al Web, al Facebook, amb crides i missatges, contribuint-hi econòmicament...

Pel que fa a nosaltres, mirarem de col·laborar en tota aquesta relació de coses, però alhora des del servei de la responsabilitat regional que suara hem encetat. Ja sabem que de bon començament –ep! només de bon començament- pot semblar una càrrega, però avui creiem que podem dir-vos que estem vivint la responsabilitat com una oportunitat per conèixer més bé el Moviment; i ja sabem que les coses, com més se les coneix, més se les estima i més es lluita per defensar-les. Això és precisament el que farem aquests quatre anys que ara mateix s'obren davant nostre, lluitar per aquesta gran família nostra amb l'ajuda de Déu i de la Mare de Déu i Mare nostra. I, no caldria sinó, de tots vosaltres.

Una abraçada per a tothom i Bon Nadal!

Agustín i Victoria
Responsables Catalunya i Menorca

» Aquest Nadal és nou

Quan s'apropa el Nadal, sembla que pertot arreu entra una febre descontrolada per comprar. A tort i a dret se't convida a fer-ho i, per a algunes persones sembla que només existeixi un 'Nadal comercial'.

Com a cristians que volem ser, i com a membres dels Equips de la Mare de Déu, sabem que les celebracions nadalenques tenen –han de tenir– una altra significació.

Quatre diumenges de preparació per a la gran celebració, amb textos de la Paraula de Déu que ens parlen de grans personatges de la Història de la Salvació: Isaïes, Joan el Baptista, Josep, Maria. Amb uns missatges que hem de tenir ben presents:

La salvació és a prop nostre: *estiguem a punt i vetllem amb actitud plena d'esperança.*

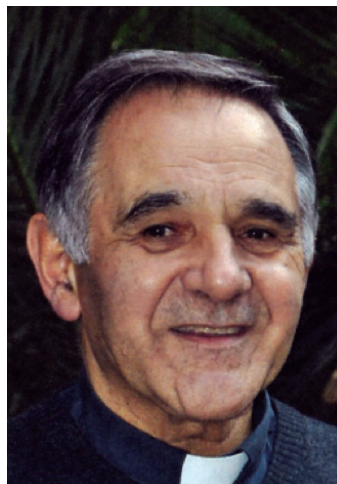
Crist vol salvar tots els homes, el Regne de Déu és a prop: *cal convertir-se al Senyor.*

Déu ens ha escollit des de sempre, com a Maria, *i sobre nosaltres, també fa davallar la seva gràcia.*

Jesús neix de Maria, i *s'encarna en la vida d'un poble, i s'ha d'encarnar en nosaltres.*

Ningú com Maria, va esperar més i millor el naixement de Jesús: *celebrem i imitem la seva actitud davant Déu.*

CELEBRAREM les festes de la Immaculada Concepció, el 8 de desembre, i de Santa Maria Mare de Déu, el dia de Cap d'Any. CELEBRAREM la gran solemnitat de Nadal, i l'Epifania del Senyor que es vol donar a conèixer a tots els pobles i races. CELEBRAREM el Baptisme del Senyor. Centrem la nostra atenció en la senzillesa dels pastors, i podrem fer passes endavant per esdevenir més senzills, acolidors i sensibles davant les necessitats dels més desvalguts.

Mossèn Josep Serra i Colomer fou ordenat sacerdot el 15 de novembre de 1970.

Ha estat vicari a Santa Perpètua de Mogoda, rector a La Llagosta i arxipreste de Mollet. Durant 25 anys, ha treballat també com a formador del Seminari Conciliar de Barcelona. És canonge de la Catedral de Barcelona i des d'aquest setembre, director de la Residència Sacerdotal Sant Josep Oriol. És consiliari dels EMD des de l'any 1999 i des d'aquest curs és el Consiliari de Catalunya i Menorca.

Un tret ben significatiu l'hem de posar en relleu durant aquests dies al voltant de Nadal: LA FAMÍLIA. Aquesta gran realitat que marca tan íntimament la nostra existència. Una gran realitat que hem de procurar d'omplir fins a vessar de Gràcia i Amor de Déu. És el lloc on es va iniciar, créixer i irradiar tota la nostra personalitat.

Com a membres dels Equips de la Mare de Déu, som cridats a viure intensament la realitat del naixement d'un Infant que és al mateix temps el Fill de Déu, i amb una actitud d'acolliment, admiració i agraïment lloem el Senyor *'que ha visitat el seu poble i l'ha redimit'*, com va dir Zacaries. Valorem tot el que puguem trobar de bo i de noble en el si de les nostres famílies: en els pares, els fills, els germans, els avis, en el nucli més íntim del propi matrimoni; Crist s'hi ha fet sacramentalment present i ens demana que siguem portadors d'amor i de vida. Ell mateix ens conduirà vers la plenitud del seu amor salvador.

Potser no tot serà bonic, noble, meravellós; hi poden haver greus situacions plenes de dolor i tristesa; és possible que hi hagi situacions que no es podran arreglar mai. Però sempre hi haurà un espai, que hem de procurar que creixi, on hi pugui entrar l'Amor de Déu que ens estima.

Quan ens en fem conscients podem dir com Maria: *'La meua ànima magnifica el Senyor, el meu esperit celebra Déu que em salva ... el seu nom és sant, i l'amor que té als qui creuen en Ell s'estén de generació en generació'*. Si deixem que aquesta viva realitat entri en la nostra vida, direm amb tota seguretat: **AQUEST NADAL ÉS NOU.**

Mn. Josep Serra i Colomer

Consiliari dels EMD de Catalunya i Menorca

Vós m'heu portat
on podré viure segur
(Salm,4)

ELS QUE ENS HAN PRECEDIT A LA CASA DEL PARE

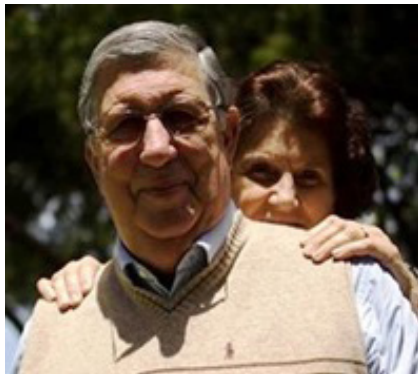
JOAN ARAGAY, el 28-07-2016
EMD Barcelona 4

MADRONA ELIAS i SANFELIU, el 17-10-2016.
EMD Barcelona 129

» *Entrevista a To i Zé Moura-Soares*

Matrimoni Responsable de l'ERI

P – Com a Matrimoni Responsable Internacional dels Equips de la Mare de Déu, vau anunciar durant el darrer Col·legi Internacional, celebrat a Swanwick, que la Dotze Trobada Internacional dels EMD, se celebraria a Fàtima (Portugal) del 16 al 21 de juliol de 2018. Podríeu explicar-nos quin és el motiu d'haver triat aquest indret?

R – Fàtima fou escollida pels Responsables Regionals que van participar a la Trobada Internacional de Responsables Regionals que va celebrar-se a Roma el setembre de 2015. La tria és doncs el resultat de les consultes efectuades per l'ERI a tots els matrimonis presents; de fet, el Santuari de Fàtima fou l'opció escollida per una majoria superior al 60%.

P – Quin és el paper de les Trobades Internacionals en la vida del Moviment?

R – Les Trobades Internacionals són un gran repte per viure la internacionalitat en la unitat i prendre consciència de les noves orientacions del Moviment definides per l'ERI cada sis anys. Les orientacions són les propostes que cerquen que els EMD puguin fer un veritable camí d'unitat.

P – El Pare Caffarel associava aquestes grans Trobades amb els pelegrinatges. Què en penseu?

R – Compartim totalment aquesta visió. Poder participar en una gran Trobada Internacional és una oportunitat que ens duu a madurar el sentit profund del pelegrinatge, primer en parella i en acabat en el si del Moviment, perquè és molt important tenir cura de qui camina al costat nostre.

P – Aquesta propera Trobada Internacional, ¿tindrà un tema? Quin? Podríeu dir-nos-en les paraules clau?

R – Segurament que sí que n'hi haurà, de tema. El tema sempre és al voltant d'un pasatge de l'Evangeli escollit per l'ERI; i és a partir d'aital tria que se cerca de respondre a les inquietuds actuals de l'Església i del món. El Papa Francesc ens ha recordat que els matrimonis dels EMD estan cridats, més que mai, a la missió; sempre, és clar, segons el nostre carisma i vocació d'amor.

Équipes Notre-Dame International

» Molt estimats matrimonis

Enguany estem invitats a celebrar la misericòrdia com l'expressió més perfecta de la 'tendresa de Déu'. En la seva etimologia, la misericòrdia s'identifica amb el 'cor', un cor disposat i obert a acollir sobretot els qui no es consideren dignes de ser estimats. Dir que Déu és misericordiós significa que el seu amor ens precedeix, que Ell no desisteix de nosaltres. Que ens estima com si fóssim el seu 'bé', perquè Ell ens estima pel que som i no pel que nosaltres li puguem donar a Ell. I quin és el nostre valor? El nostre valor es mesura a partir de la intensitat de l'amor de Déu envers nosaltres.

El Papa Francesc ens invita a sortir a les perifèries. En el nostre Moviment, les perifèries són, per als casats, el cònjuge, els fills, els familiars, l'Equip; per als consiliaris espirituals, aquells que són confiats a la seva cura pastoral. Molt estimades parelles, és molt important que visquem aquest temps de gràcia i de misericòrdia intensament, amb veritable compassió, patint amb els qui pateixen, alegrant-nos amb els qui s'alegren, essent feliços amb la felicitat i l'alegria dels altres.

'En l'origen del ser cristià' escriu el Papa Benet XVI 'no hi ha una decisió ètica o una gran idea, sinó la trobada amb un esdeveniment, amb una Persona que dóna un nou horitzó a la vida i d'aquesta forma, la seva orientació decisiva' (Benet XVI, *Deus caritas est*, 1). També diu Benet XVI que 'No és la ciència la que redimeix l'home. L'home és redimit per la creu i l'amor' (*Spe salvi*, 26). Vols saber quin és l'amor que salva? Contempla la creu de Jesucrist; mira el seu costat obert d'on brollen aigua i sang. I vols saber per què fou ferit? Per tal que per la ferida visible, puguis veure la ferida invisible de l'amor.

El Pare Caffarel i les primeres parelles buscaren plegats un mètode, un camí que els conduís a viure la

santedat en parella. I la santedat passa per la capacitat de reconèixer en l'altre un do preciós de Déu, que també és estimat per Déu com cadascun de nosaltres. Els punts concrets d'esforç són instruments simples posats a la nostra disposició perquè seguim el camí que du a la santedat.

Estem entrant a l'any del centenari de les aparicions de la Mare de Déu a Fàtima, des del mes de maig fins al mes d'octubre del 1917. La propera Trobada Internacional serà a Fàtima el juliol del 2018. Tot això és una gràcia extraordinària. El missatge de Fàtima ens recorda el que és més important per a la nostra vida, allò que ens espera i que hem de construir a cada instant. La Mare de Déu va demanar als Pastorets molta oració i disponibilitat per 'consolar' Déu, és a dir, no deixar-lo tot sol. I Ell es troba sol no únicament quan ens n'oblidem i no en fem el centre de la nostra vida, sinó també quan deixem sols els nostres germans. Quan no posem atenció al nostre proïsme, que és a la perifèria.

De tot això, feu-ne un tema per al vostre deure d'asseure-us i també en l'oració conjugal, els dos punts d'esforç que són la regla d'or de l'espiritualitat conjugal. Que la benedicció de Déu us acompanyi per sempre. Us saluda cordialment en el Senyor.

Pare José Jacinto Ferreira de Farias, SCJ

Consiliari espiritual de l'ERI

» *El naixement dels EMD a Ghana*

L'abril d'enguany, Robert i Mary Jones, juntament amb el consiliari del seu Equip a Anglaterra Fr. Martin OSB (monjo benedictí de l'Abadia de Prinknash), visitaren Ghana per engegar-hi els Equips de la Mare de Déu. Van aconseguir fundar-hi dos equips, tots dos a Tuobodom.

Abans, el setembre de 2015, Robert i Mary havien estat invitats amb Fr. Martin, per anar a Ghana i fundar-hi els Equips de la Mare de Déu. La seva base era el Monestir de Kristo Buase, situat a la vora de Techiman, a la regió d'Ashanti. Kristo Buase (Crist entre les roques) és un monestir fill de l'Abadia de Prinknash.

Vet aquí doncs que el 12 d'abril tots tres s'envolaren des de Heathrow cap a Accra, on van trobar-se amb el superior del Monestir de Kristo Buase, Fr. Ambrose. També els esperaven l'Ibrahim -el conductor- i Gladys Naadi, amb qui havien intercanviat correus des de feia dos anys.

Feren nit a Accra, a la casa d'hostes dels Missioners de la Divina Paraula. L'endemà, després d'un fatigós viatge de set hores cap al nord, van arribar a la seva destinació: el Monestir de Kristo Buase, al centre del país.

Després d'una reunió amb el bisbe local, foren invitats a impartir una conferència d'informació a la procatedral i allí sorgiren moltes parelles interessades. Es van posar en marxa dos equips, el pilotatge dels quals continuarà amb suport remot (via email). El superior i tots els monjos del Monestir de Kristo Buase són molt col·laboradors i estan subministrant els primers consiliaris.

Demanem les vostres pregàries per aquestes parelles per tal que descobreixin l'alegria dels Equips de la Mare de Déu i decideixin continuar dins del Moviment un cop hagin acabat el seu pilotatge.

Équipes Notre-Dame International

» *Algunes notícies dels EMD de la regió de Síria*

Mimi i Razek Al Abd, responsables de la regió Síria, ens envien algunes notícies de la vida dels Equips de la Mare de Déu en aquell país afectat per la guerra. Preguem per ells!

Síria

La presència de Déu que ve a nosaltres a través de la pregària quotidiana és el nostre aliment irrenunciable, el nostre sosteniment espiritual. Des de fa anys les nostres vides es recolzen en el Senyor, constant i profundament, a fi de sostenir espiritualment les nostres famílies.

Aquesta ha estat la causa que ens ha dut per primera vegada, des de fa molt de temps, a renovar les trobades anuals amb aquestes famílies:

- Sector Damasc: 6 d'agost de 2016 a Maaret Sednaia, 3 dies
- Sector Latakia: 29 de juliol de 2016 a Latakia, a l'església de Nostre Senyor Jesús, 1 dia
- Sector Homs: 4 d'abril de 2016 a Ghzier, 1 dia
- Sector Alep: 9 de gener de 2016 a Deir Kaldan-Al Bitar, 6 dies

Aquestes activitats han estat per a tothom l'ocasió d'una autèntica renovació i un regal espiritual; certament, les nostres famílies han estat alimentades d'una manera duradora perquè durant aquestes trobades hem sentit la força de l'Esperit Sant treballant dins nostre, ajudant-nos a discernir.

www.equipes-notre-dame.com

» *Trobada i Reunió Intersector a l'Escorial*

Com el mes de setembre de cada any, tots els responsables sectorials i regionals vam reunir-nos a la Trobada de l'Escorial; nosaltres hi férem cap en representació de Catalunya i Menorca. Enguany hi havia una novetat: també hi eren convocats els responsables dels EDIP de cada Sector, de manera que vam aplegar-nos més de 300 persones. Tot i el gran nombre d'assistents, l'organització va ser excel·lent.

La trobada amb els *équipiers* d'altres indrets és molt important perquè ens permet de confirmar tot allò que ens uneix i compartir tot allò que fem de maneres diferents, i de refermar-nos i enriquir-nos tots plegats.

Ahora, ens possibilita a uns i altres de compartir els problemes i els assoliments d'altres regions i sectors, ens ajuda a aconseguir noves perspectives per al plantejament dels problemes, i propicia que ens ajudem mútuament en la seva resolució.

La primera reunió intersector del curs vam celebrar-la a l'Escorial. Fou una reunió farcida de cares noves: a més de nosaltres, els regionals, s'estrenaven 4 dels 8 matrimonis responsables de Sector: Barcelona EG-AL, Tortosa A, Menorca B i Vallès. Volem donar-vos les gràcies a tots vuit per la vostra generositat i el vostre entusiasme. Cal dir que la cerimònia de l'acceptació de responsabilitat celebrada en el decurs de l'Eucaristia, va ser d'allò més emotiva.

En primer lloc, vam aprofitar l'avinentsa per començar a conèixer-nos una mica tots els qui compartirem des d'ara la responsabilitat del Moviment a Catalunya i Menorca. Un cop presentat el lema de l'any, 'Construint ponts d'amor', vam passar a comentar els objectius d'enguany.

Un d'aitals objectius és fomentar des de l'equip regional el punt d'esforç de la pregària conjugal proposat pel Moviment. Per això, des de l'equip de formació s'ha pensat d'enviar cada setmana una frase sobre la pregària, escrita pel Pare Caffarel; d'aquesta manera també en facilitem el coneixement de la vida i de l'obra, que és un altre dels objectius que ens hem proposat. Aprofitem per comentar-vos que si no rebeu aquestes frases, si us plau us poseu en contacte de seguida amb els vostres responsables de Sector.

Un altre dels punts que enguany ens agradaria millorar és el de la cadena de comunicació en tots dos sentits, des dels caps als seus responsables i viceversa;

i no només per tal d'estar més ben informats –que també!– sinó alhora per sentir-nos més units tots plegats.

Quan molts dels assistents de Catalunya i Menorca tornàvem de l'Escorial a Atocha amb el tren de rodalies, el comentari generalitzat era que estàvem molt satisfets de l'experiència viscuda i amb les piles ben carregades per treballar per al Moviment. Esperem que serem capaços de poder-vos transmetre tot aquest entusiasme que hem portat a casa.

Agustín i Victoria

Responsables Catalunya i Menorca

» ***Reunió d'inici de curs dels Sectors A-L, E-G i C de Barcelona***

El dissabte dia 8 d'octubre va tenir lloc a la Parròquia de la Verge de la Pau de Barcelona la reunió d'inici de curs dels sectors A-L, E-G i C de Barcelona. Vam assistir-hi els responsables regionals -Victoria i Agustín-, els responsables de sector -Lourdes i Liberto, i Ángeles i José Javier-, i els matrimonis responsables d'aquests sectors de Barcelona.

Després de la pregària inicial i de la presentació dels nous responsables regionals i de sector, l'Ángeles i en José Javier van presentar el calendari del curs 2016-2017, que inclourà com a actes més rellevants la Trobada d'Advent el desembre, les reunions mixtes el febrer, el recés el mes de març, la jornada de veterans el maig, i la sortida de final de curs el juny.

Tot seguit, van presentar el lema del curs, 'No murs, sinó ponts'; l'objectiu, 'Acompanyar'; i el tema d'estudi, 'No murs, sinó ponts. Els reptes pastorals de la família en la nova evangelització'. Tots, molt presents tant al discurs del Sant Pare Francesc als Equips de la Mare de Déu el setembre de l'any passat, com a l'Exhortació apostòlica *Amoris Laetitia*. En aquest acompanyament que ara se'ns demana, haurem de tenir especialment presents els més fràgils: els equips allunyats del Moviment, els equips 'en crisi', i els equips de gent gran. Com a punt d'esforç que caldrà treballar més intensament enguany s'ha triat l'oració conjugal i familiar.

Posteriorment, la Lourdes i en Liberto van presentar totes les novetats aportades a les Jornades d'inici de curs de l'Escorial. Es va repassar la situació actual del Moviment arreu del món, amb un total de 12.700 equips, 935 dels quals

al conjunt de la SR Espanya i 109 a Catalunya i Menorca. Es va comentar la vitalitat del Moviment a d'altres zones de l'estat (especialment a Andalusia i a la Comunitat valenciana), amb molts equips nous, així com les noves experiències d'equips de joves. Es va destacar el nou material, molt innovador, que s'ha preparat per a cursos d'equips de nuvis. Altres temes importants van ser la Base de Dades –tots els matrimonis i consiliaris haurem de revisar properament les nostres dades i manifestar-hi la nostra conformitat en els termes previstos per la Llei Orgànica de Protecció de Dades–, la presentació de la Trobada Internacional Fàtima 2018, i la proposta d'adhesió a l'Associació d'Amics del Pare Caffarel.

Se'ns va recordar la importància del Dia d'Haver com a forma d'agraïment de tot el que rebem del Moviment i com a expressió de l'ajuda mútua, una de les nostres senyes d'identitat. Hauríem de recollir i enviar les aportacions de cada equip durant aquest primer trimestre del curs.

Finalment, els assistents van assistir a la celebració de l'Eucaristia a la mateixa Parròquia de la Verge de la Pau, i ens vam acomiadar fins a la Trobada d'Advent, el proper dissabte 3 de desembre.

Ángeles i José Javier

» 44a Trobada d'inici de curs (2016-2017) EMD Menorca: 'no murs, sinó ponts'

Retrobar-nos altra vegada amb totes les parelles de matrimonis vinguts de diferents pobles de Menorca amb qui formem part d'aquest Moviment, és sempre motiu d'alegria i celebració i més encara per la incorporació d'un nou grup format a Es Castell: benvinguts! I així és com aquest passat diumenge dia 2 d'octubre, a l'església de Santa Maria de Ferreries, amb el lema 'No murs, sinó ponts' empenem i comencem aquest nou curs 2016-2017.

Agraïm a Mn. Manel Claret, delegat diocesà de la Família de Barcelona, que hagi volgut compartir aquesta jornada amb nosaltres i oferir-nos una xerrada sobre l'Exhortació apostòlica del Papa Francesc *'Amoris laetitia'*, que afronta els reptes pastorals en la família en la nova evangelització. Tot i ser conscients que la realitat avui dia dins els matrimonis i les famílies és moltes vegades complexa i difícil, Mn. Manel ens anima a descobrir, acollir i discernir, a la llum de l'Evangeli, el dinamisme i l'alegria de l'amor conjugal. Remarca la importància que té dins el matrimoni reelegir-se de nou cada dia i que sempre paga la pena de lluitar per l'amor. Acabada la seva exposició ens convida a posar en comú els nostres dubtes i reflexions.

El capvespre, i després de compartir taula tots junts, acabem aquesta jornada amb la celebració de l'Eucaristia, moment de comunió i connexió més profunda amb Déu; després de l'homilia té lloc el relleu de Responsables del Sector B: Joan i Mercè deixen el seu càrrec donant les gràcies per tot allò que els ha aportat i enriquit aquesta experiència, i donen pas al matrimoni format per Tolo i Joana, els quals comparteixen amb nosaltres també els seus desitjos d'emprendre aquesta tasca amb il·lusió.

EDIP Menorca

» *Relleu de Responsables al Sector B de Menorca*

MISSATGE DE COMIAT DELS RESPONSABLES SORTINTS

Ha arribat el moment de passar el relleu de la nostra responsabilitat com a Responsables del Sector B de Menorca; fa exactament 3 anys, en aquest mateix lloc vam acceptar el càrrec de mans d'en Toni i na Lena. Ho vam fer amb molta il·lusió i alegria perquè així és com ells ens ho van transmetre. Gràcies Toni i Lena!

També volem donar les gràcies a tots els qui en el seu moment van dipositar la confiança en nosaltres. Les gràcies també a totes les persones que hem trobat i hi hem treballat plegats al llarg d'aquests 3 anys: a en Lluís i na Mari que com a Responsables més veterans del sector A, van ser al principi el nostre estaló i els nostres guies; a na Joana i en Bep, actuals responsables de Ferreries, que ens estímem molt i considerem uns bons amics, segur que els trobarem a faltar; també les gràcies a tots els altres membres de la Comissió Permanent, en Toni i na Pili de primer, i actualment en Joan i n'Àngels (com a Enllaços de Catalunya-Menorca); en Carre i na Rosa abans, i ara na Paula i en José Ignacio (com a Secretaris); i en Tòfol Vidal i en Berto com a Consiliaris. Entre tots hem compartit molt bons moments, de feina i també de festa. No hem escatimat esforços per treballar per al bé del Moviment, tot i que som conscients que de ben segur no hem aconseguit tot el que voldríem, per això, per totes les nostres mancances, us demanem perdó.

Estem convençuts que ens hem enriquit molt de tot el que hem rebut, i també que hem rebut molt més que no hem donat. La responsabilitat en els Equips ha estat per a nosaltres una resposta amorosa a la crida que ens fa Déu, una obligació que es deriva de molts beneficis que rebem per la nostra permanència als EMD: per això us demanem que no la rebutgeu quan se us presenti l'oportunitat. És bo obrir-nos al Moviment. Per a nosaltres hi ha un abans i un després. Ara coneixem i estímem molt més el Moviment, posant cara a tantes i tantes persones que hem conegut i que hi treballen incansablement: a les jornades d'inici de curs a Madrid, jornades de 'Cuadros Nuevos' també a Madrid, reunions d'Intersector arreu de Catalunya... El nostre desig en aquesta etapa que hem viscut com a Responsables, ha estat contribuir que la gent dels

EMD visqués amb més autenticitat i profunditat el missatge del Pare Caffarel, hem volgut fer créixer la il·lusió pels EMD i la nostra intenció ha estat d'animar-vos i ajudar-vos.

Sentim que el valor del Moviment és avui més necessari que mai, i el seu recolzament, imprescindible. I amb aquest desig i amb la confiança dipositada a partir d'ara en els nous Responsables, en Tolo i na Juana que amb sorpresa, en un primer moment, però, amb molt bon humor, alegria i esperit de servei van acceptar la nova responsabilitat

Sincerament gràcies, Tolo i Juana!!

Joan i Mercè

COMPROMÍS DELS RESPONSABLES ENTRANTS

Nosaltres en Tolo i na Juana

RECONeixem que hem estat cridats per Déu a servir els nostres germans dels Equips de Matrimonis de la Mare de Déu com a responsables del Sector B de Menorca.

En aquesta responsabilitat ens esforçarem a fomentar la unitat amb els que ens han estat confiats, interessar-nos per la bona marxa i perseverança de cada Equip, i ser instruments de comunió amb el Moviment i l'Església.

AGRAÏM la confiança que heu dipositat en nosaltres.

També volem agrair als nostres pares la Fe i ensenyaments que ens van transmetre, i que volem estendre als qui ens envolten.

I agrair molt especialment a en Joan i na Mercé tot l'esforç i sacrifici que han fet aquest 3 darrers anys portant la responsabilitat del Sector, i tots els consells i ajudes que ens han donat per fer el traspàs de responsabilitat, i per tant, demanem un fort aplaudiment per ells.

ENS FEM EL PROPÓSIT de ser fidels al carisma dels Equips de la Mare de Déu i recordar-ho als Responsables d'Equip.

Reunir-nos periòdicament amb els Responsables d'Equip que estan dins la nostra responsabilitat per fer una tasca d'acompanyament.

Conèixer i fer viure les consignes que ens arribin des del Moviment a nivell general.

Preocupar-nos per la formació continuada dels nostres équiipers.

Pregar i interessar-nos per les persones que formen aquesta gran família dels Equips de la Mare de Déu, molt especialment pels majors, els malalts i el qui passin dificultats.

Procurar tenir un petit equip que ens ajudi en les tasques de la nostra responsabilitat.

Vos demanem també a vosaltres que ens tingueu presents en l'oració per poder dur a terme aquests propòsits i ens posem sota el guiatge de Jesucrist i demanem l'ajuda de la Verge Maria, Patrona i Mare dels Equips.

Ferreries, octubre de 2016

Tolo i Juana

» *Trobada de començament de curs dels Sectors de Tortosa a Benicarló*

Els Sectors de Tortosa comencem el curs amb una Trobada al sud de la diòcesi, a la parròquia de Santa Maria de Benicarló, el diumenge 16 d'octubre de 2016. És un goig trobar-nos després de l'estiu. Com ja és tradició, a l'arribada compartim uns dolços i algunes begudes. El senyor bisbe comença la jornada amb nosaltres.

Comencem amb una pregària i una presentació de l'equip acollidor de Benicarló. Seguidament, el bisbe ens adreça unes paraules en el marc de l'any de la misericòrdia demanant-nos d'acompanyar les realitats que avui dia envolten les famílies més properes a nosaltres per tal d'ajudar-les, acompanyar-les i consolar-les.

Els responsables de sector ens expliquen les novetats i les experiències viscudes a l'inici de curs a Madrid. Ens presenten el tema d'estudi 'No murs, sinó ponts. Els reptes pastorals de la família en la nova evangelització'. L'objectiu del curs 2016-2017 és l'acompanyament.

Després, entre tots ens repartim les diferents monicions, lectures i pregàries per a la missa. Arribat el moment, entrem dins l'església per celebrar el diumenge amb els feligresos de Benicarló.

Fa bon dia i una colla ens quedem a compartir el dinar i, en acabat, cinefòrum. Veiem la pel·lícula '*Dios mío, ¿pero qué te hemos hecho?*'. Moltes idees per comentar.

Finalment ens acomiadem i ens emportem la motxilla carregada, nou curs, nou tema, noves il·lusions...

Manel i Mercè España-Masip
EMD Amposta 8

» *Trobada d'Advent del Sector Vallès*

El dissabte dia 26 de novembre, vigília del Diumenge I d'Advent –no hi ha festa sense vigília, diuen–, els Equips de la Mare de Déu del Sector Vallès vam aplegar-nos a la Parròquia de la Mare de Déu del Carme de Terrassa per celebrar-hi la tradicional Trobada d'Advent.

Van convocar-nos i presidir-nos els nostres flamants Responsables de Sector, en Nicànor Gálvez i la Marta Planes, i el nostre Consiliari, el Pare Josep Soler.

Després d'unes paraules de benvinguda, vam encetar la Trobada amb una sessió de cinefòrum a l'entorn de la projecció del llargmetratge de factura italiana 'Si Déu ho vol' (*Se Dio vuole*). Després de veure la pel·lícula, una magnífica comèdia d'Edoardo Galeone d'aquelles que fan riure i pensar a balquena, vam repartir-nos en diversos grups de treball per analitzar-la minuciosament des del doble vessant del fet d'estar començant el temps fort de l'Advent, i del lema d'enguany, 'Construïm ponts d'amor!'

Els diferents grups vam treballar el film a propòsit de les qüestions següents:

Què esperem durant l'Advent?

1. Algú que confiï en nosaltres – Algú en qui confiar – Sentir-nos protegits
2. Algú que ens escolti – Algú amb qui conversar – Sentir-nos atesos
3. Algú que ens compregui – Algú que no ens jutgi – Sentir-nos acompanyats
4. L'amabilitat 'del Pessebre' – La tendresa 'del Pessebre' – L'alegria 'del Pessebre'
5. Algú amb qui compartir el camí – Algú que ens perdoni sempre – Algú que ens obri les portes a la novetat, a la bona notícia que ve de fora – Algú que ens tregui de 'la nostra presó' – Algú que ens salvi!

Amb quins obstacles ensopeguem per construir ponts d'amor?

1. La desconfiança (per por, per ignorància...)
2. La incomunicació (per falta de diàleg, per aïllament...)
3. Els prejudicis (de totes les classes)

4. La duresa de tracte (la supèrbia, la grolleria, el poc respecte en el parlar, el tracte descuidat a les persones amb qui convivim, aixequen murs entre nosaltres)
5. L'egocentrisme (el ser servit: el jo abans, el jo així, el jo aquí). El caràcter, els gustos, les opcions que prenem durant la vida, els costums, els nostres motius...si no vigilem, podem quedar 'presos' dins dels murs del nostre personatge

En acabat, vam posar en comú les reflexions de tots els grups, en un col·loqui que va ser tan sucós i amè com profitós per a tots plegats.

Després vam celebrar l'Eucaristia, que va presidir el Pare Josep Soler i va concelebrar el Pare Gaspar Borda. Vam encendre el ciri corresponent al Diumenge I d'Advent i vam pregar pels EMD i per tots els matrimonis.

Finalment, vam poder compartir un berenar-sopar boníssim, que va propiciar l'intercanvi desenfadat i els comentaris joiosos entre tots els presents.

Pere Gil i Montserrat Arespacochaga

EMD Terrassa 17

» *Compromís per les relacions interreligioses*

Mossèn Josep Esplugas, responsable del Taller de Diàleg Interreligiós de la Trobada General d'abril 2016 a Terrassa, i amb àmplia experiència en aquest camp, va fer un aclariment previ a propòsit de les relacions interreligioses i l'ecumenisme.

El moviment ecumènic, format per totes les religions de signe cristià, busca la comunió perduda. Una comunió trencada durant segles. El Concili Vaticà II va donar un gir copernicà a aquesta qüestió i va buscar l'acostament als cristians de diferents tendències, siguin ortodoxos, siguin protestants. Actualment, hi ha molt bona relació entre l'Església Catòlica i el Consell Mundial de les Esglésies.

També s'han fomentat les relacions amb religions o confessions diferents de les cristianes, amb les quals ens relacionem de maneres diferents, dialogant, pregant o fent accions socials conjuntes.

Després d'acostar-nos a la panoràmica general, ens va informar de la situació a Catalunya, i de l'existència, entre altres, del Grup de Treball Estable de Religions que forma part de l'Arquebisbat de Barcelona.

Però el més important era reflexionar junts sobre què podem fer els cristians de base. I ens va urgir a participar en grups informals ecumènics i interreligiosos sense recels. I a participar en les convocatòries de pregària convocades per les diòcesis, moviments o parròquies amb aquesta finalitat.

Vam tenir el goig de constatar com alguns del nombrosos participants del taller van donar testimoni de diferents activitats d'aquests tipus en les quals estan implicats.

Carme Meix

» *Celebració de l'Any de la Misericòrdia a Montserrat*

El dissabte dia 19 de novembre a la tarda, en l'escaiença de la clausura de l'Any de la Misericòrdia convocat pel Sant Pare Francesc, els *équipiers* de l'EMD Terrassa 17 vam enfilat cap a Montserrat.

La tarda era freda i el vespre s'emparava ràpidament del monestir embolcallant-lo amb les seves ombres. Però en els nostres cors hi regnava la joia, i la pau de la muntanya santa ens omplia de serenor.

Els responsables de l'equip havien preparat la trobada a consciència.

En arribar a la Porta Santa vam llegir un passatge del Papa Francesc d'allò més escaient: 'Travessar la Porta Santa és signe d'una veritable conversió del nostre cor. Quan creuem aquella Porta és bo que recordem que hem de mantenir oberta també la porta del nostre cor (...) No seria gaire eficaç l'Any Sant si la porta del nostre cor no deixés passar Crist que ens anima a anar vers els altres, per portar-los a Ell i al seu amor'.

En acabat, vam fer la visita al Cambril de Santa Maria i tot seguit vam asseure'ns tots plegats a la Capella de Sant Jordi per compartir ben assossegadament unes precioses reflexions de monsenyor Sebastià Taltavull a propòsit de l'any de la misericòrdia. Una frase senzillament genial ens restà gravada de manera inesborrable: 'Es clausura l'any de la misericòrdia, però no la misericòrdia'. A continuació vam resar plegats la Pregària de l'Any de la Misericòrdia.

Després vam fer l'ofrena d'un llantió: 'Aquest llantió vol ser signe de la meva fe i de tot el que sóc. Que aquesta petita flama faci present, sota l'esguard de la Verge Maria, la meua vida, les meves pregàries, aquells que estimo, allò que em preocupa, les meves alegries i tristeses i sobretot el meu agraïment per tot allò que de Vós, Senyor, he rebut per la intercessió de la Mare de Déu de Montserrat. Amén'.

Finalment, vam assistir a les Vespres de la Basílica i a la Missa a l'Altar Major: la Solemnitat de Nostre Senyor Jesucrist, rei de tot el món, que va presidir el pare Josep Massot, OB.

Pere Gil i Montserrat Arespacochaga

EMD Terrassa 17

» *Solidaritat amb els refugiats a Idomeni*

Estem amb el cor encongít per la situació dels refugiats. El tancament de la frontera amb Grècia per part de l'Antiga República Iugoslava de Macedònia a la primavera de març de 2016 va suposar el bloqueig de la ruta dels Balcans que seguien milers de refugiats per a arribar al centre d'Europa i, com a conseqüència, va provocar una emergència humanitària.

El nostre fill no va poder més i va fer un pas endavant: va decidir obrir una missió humanitària amb l'ONG que presideix, *Provocant la Pau*, al camp de refugiats d'Idomeni, a la frontera entre Grècia i Macedònia. Com que *Provocant la Pau* està especialitzada en infants, joves i educació, va fer una recollida de 247 dibuixos i missatges dels nens d'Amposta destinats als nens refugiats.

A mesura que s'atansava al camp, podia entreveure el drama humanitari: més de 14.000 refugiats atrapats pel tancament de la frontera, ocupant camps de conreu, vies del tren, vagons, estació...

Enmig del caos regnant, van començar a arribar ONG i voluntaris internacionals. D'antuvi la prioritat era aconseguir tendes de campanya, menjar i aigua. Després, cada organització donava un pas més per intentar que la vida al camp fos cada cop més digna: sanitat, aigua potable, roba, atenció a nadons i nens...

Al camp de refugiats d'Idomeni hi havia quatre mil infants

Al camp d'Idomeni hi havia uns 4.000 infants. Els cooperants de *Provocant la Pau* van començar a organitzar activitats amb ells, després d'entregar-los els dibuixos dels nens ampostins. A mesura que els anaven coneixent, van adonar-se de la magnitud de la tragèdia que estaven vivint: gairebé tots els menors de 7 anys no havien

estat escolaritzats perquè havien estat fugint de la guerra els darrers anys. Els més grans els deien que feia quatre o cinc anys que no anaven a escola i que en tenien moltes ganes.

Per altres experiències, sabien que aquell camp de refugiats es podia perllongar en el temps i pensaven que els nens necessitaven un espai educatiu. Van fer assemblees de nens, adolescents, joves, pares i mares per veure què els semblava la idea de fer una escola en el camp de refugiats. Després d'escoltar les seves opinions, van contactar amb mestres, professores i professors refugiats, que es van mostrar disposats a col·laborar en el projecte educatiu.

Van comprar materials, com fustes i tendals, i van construir una tenda gran amb l'ajut d'un fuster refugiat i de voluntaris internacionals que es van implicar en el projecte. Van dividir en dos la tenda per tal d'aprofitar l'espai per a dos nivells: a una banda els que no sabien llegir ni escriure i a l'altra banda els més grans. Als matins funcionava com a escola de nens, i a les tardes, es feien classes d'adults. Els caps de setmana hi havia activitats culturals, com teatre, concerts, tallers...

Per la seva experiència de cooperació a l'Àfrica, van decidir integrar el menjar i la beguda a l'escola, per assegurar la nutrició i la hidratació dels nens. Abans de començar les classes, els donaven una peça de fruita i una ampolla d'aigua. Després de les classes, anaven a recollir el menjar a la cuina de l'organització *Hot Food Idomeni*, i menjaven plegats a l'escola.

La majoria de refugiats eren sirians, però hi havia col·lectius importants d'iraquians i afganesos. Tots tenien en comú el fet de fugir de la violència, la guerra i el terror per salvar la vida.

La policia macedònia els atacava amb bales de goma i gasos lacrimògens

Els refugiats d'Idomeni eren molt actius i organitzaven protestes cada dia per denunciar la seva situació i demanar que obrissin les fronteres. Les principals protestes es feien els diumenges, com la que es va realitzar el 10 d'abril. Primer, una concentració pacífica reclamant drets humans. Després, una marxa pacífica cap a la frontera de Macedònia. La resposta de Macedònia no es va fer esperar: van donar ordre d'atacar els refugiats amb bales de goma, gasos lacrimògens i bombes atordidores. Els atacs van durar des de les 11 del matí fins les 7 de la tarda. Aquell dia, per ser diumenge, l'hospital de campanya de *Metges Sense Fronteres* estava tancat, i el nostre fill i els cooperants que estaven en aquell moment allí, van haver d'improvisar l'atenció als ferits, fins que es va obrir l'hospital

hores més tard. La tenda de l'escola es va convertir en refugi durant tot el dia, i a la tarda es va transformar en hospital improvisat, coordinat per un equip de metges de Shanghai, quan van caure dues bombes molt a la vora, que van afectar sobretot nadons i dones. Els joves refugiats, entre bomba i bomba, els repetien amb un to punyent: "on és la protecció europea?". Aquell dia va haver-hi més de 700 ferits.

Tot i els greus problemes que passaven i la tensió que es vivia, tot semblava esvair-se quan a les nits, a la vora del foc, els cooperants de *Provocant la Pau* organitzaven concerts. La música està prohibida en territori de l'Estat Islàmic, i al camp de refugiats va ser rebuda com una victòria de la humanitat. La guitarra era un símbol de llibertat i la música els feia sentir plenament humans. Una nit es va afegir un cantautor siríà que cantava les seves peripècies fugint de la guerra i el terror. La gent s'emocionava i plorava, i aquella nit, a través de la música, van poder expressar col·lectivament molts sentiments que portaven molt endins. Quan s'acabava cada cançó, el cantautor li deia al nostre fill que en toqués una ell, com volent dir: malgrat tot, estem vius, ara cantem-ne una d'animada, ballem, i celebrem la vida.

A la darrereria de maig de 2016 les autoritats gregues van donar l'ordre de desallotjar el camp de refugiats d'Idomeni. Van desplaçar els refugiats a camps militaritzats. Actualment *Provocant la Pau* impulsa un projecte de corredor humanitari per als refugiats.

Joan i Maria Carmen

EMD Amposta 1

» Vivències a l'Àfrica

La família Kanga, del Camerun

Aquesta història ens l'explica directament la seva protagonista, Marie Eben Kanga, que forma part del nostre grup: GenSTE.

'Som un matrimoni camerunès, casats de fa divuit anys, vam conèixer els EMD de seguida de

L'André Rwamakuba

casar-nos a Douala, a la regió Litoral. Després, durant alguns anys, vam pertànyer a l'equip Yaoundé-4, a la regió Centre. Més endavant ens vam traslladar a Bertoua, en la regió Est, i, a l'octubre de 2006, hi impulsàrem el nostre Moviment. Durant set anys n'hem estat responsables. Avui, Bertoua ja és un Sector i celebra deu anys d'existència. Gràcies a la nostra dedicació als Equips, la pastoral familiar ha assolit una nova dinamització.

Veient el nou alè que hi hem aportat, el nostre arquebisbe ens va confiar la pastoral familiar a la nostra diòcesi. Ara ens ha enviat a estudiar a l'Institut Pontifici Joan Pau II de Cotonou, a Benín. Amb el propòsit de reforçar les nostres capacitats, hi serem durant tres anys, preparant tots dos una llicenciatura en ciències del matrimoni i de la família. Ens hi hem desplaçat amb els nostres cinc fill menors; la gran, que estudia sociologia, s'ha quedat al Camerun. Per a nosaltres està sent una experiència molt enriquidora.

Tot i les nombroses dificultats que trobem, estem convençuts que el Senyor ens acompanya i ens sosté. A la tornada, continuarem aportant el millor de nosaltres per donar sempre vida a les famílies en general i a les parelles cristianes en especial'.

L'André, de Rwanda

La història de l'André Rwamakuba no cap en aquest article. Gairebé ens fa vergonya resumir-la en unes poques línies, però ens n'ha donat permís. Caldria llegir-la agenollats. No és un *équipier*. s'encarrega de la neteja a l'edifici on fem les nostres reunions.

L'André és un tutsi refugiat de Rwanda (us en recordeu del genocidi de 1994?). Fugí del seu poble amb la seva dona 'hutu' i les seves dues filletes, després

d'haver vist des d'un amagatall com assassinaven la seva mare. Estigueren en diferents camps de refugiats on els van néixer dos fills més, que moriren a causa de les malalties i la fam durant els desplaçaments. Al 1996, el camp on eren fou bombardejat i atacat per soldats, cosa que provocà una gran desbandada per la selva. L'André i la seva dona, l'Antoinette Uwiragiye, es van perdre, cada un amb una de les nenes. L'André deixà la seva fila acollida per una família congoleesa i inicià un èxode per diferents països, de camp en camp, fins que l'any 2001 arribà a Benín.

El 2010, catorze anys després de la seva separació forçada, es van retrobar. L'Antoinette arribà amb les seves dues filles, i una petita més, la Clementine, fruit de violació. L'esperança d'André està posada en la seva filla gran, l'Odette, que podria anar a la universitat, però només guanya uns noranta euros al mes i la major part se'n va en els tractament mentals que necessita la seva dona.

Tenim un petit pla per intentar que l'Odette pugui seguir estudiant. Entre molts no serà difícil. Si voleu col·laborar-hi, digueu-nos-ho en un missatge personal o en un correu a jamarcenz@ono.com i us n'explicarem més detalls.

José Antonio i Amaya Marcén - Echandi

Matrimoni Enllaç zona Euràfrica

La família Kanga.

» *El Pare Caffarel, en els vint anys de la seva mort*

El 18 de setembre celebrarem el vintè aniversari de la mort del Pare Caffarel i els deu anys de l'anunci de l'obertura de la causa de canonització a la Trobada de Lourdes de 2006. És una bona ocasió per donar a conèixer la seva tasca als Esglésies de la Mare de Déu.

El Pare Henri Caffarel va néixer el 30 de juliol de 1903 a Lió. Va ser batejat el 2 d'agost de 1903 i ordenat sacerdot el 19 d'abril de 1930 a París. Va morir el 18 de setembre de 1996 a Troussures, a la diòcesi de Beauvais, on està enterrat.

'Vine i segueix-me!' Aquestes paraules del Senyor estan inscrites a la seva tomba perquè el març de 1923, es produeix l'esdeveniment que guiarà la seva vida: 'Als vint anys, Jesucrist, en un instant, es va convertir en algú per a mi'. La fecunditat del Pare Caffarel està inscrita en els cors, en la relació única de cadascú amb Déu. El seu gran desig era compartir la revelació que havia tingut a l'edat de vint anys. Els seus darrers anys a Troussures mostren la font de la qual van sorgir totes les seves inspiracions.

Una carta del Pare Caffarel

M'adono en la vostra carta, estimat amic, d'una petita frase que no puc pas deixar passar: 'Ja no tinc el dret de pregar'. No hi ha cap situació que autoritzi ningú a parlar així! Cap ésser, mai, no és privat del dret de clamar al seu Déu. Per culpable, per abatut que estigui un home, si li han retirat els seus drets de ciutadà, si l'han excomunicat de l'Església, mentre conservi un alè de vida ningú no li pot denegar el dret de pregar.

'Com podria adreçar-me a Déu –afegiu–, si no tinc el coratge de provocar la ruptura que em faria entrar en la seva amistat?'

A despit d'aquestes disposicions poc glorioses, podeu lloar, cal que lloeu el Senyor, per les seves perfeccions i per les seves obres admirables; heu de reconèixer per mitjà de l'adoració la seva sobirania, fins i tot si en un punt la desconeixeu

pràcticament; heu de demanar –fins i tot si no feu la seva voluntat- que vingui el seu Regne, i heu de pregar pels altres.

Feu, doncs, un pas més, que us encaminarà cap a la seva amistat retrobada. No teniu la força de plantejar l'acte que ell espera de vós? D'acord! Però, per què no demanar-la-hi, aquesta força? Em direu: 'No vull pas que me la doni'. Pregueu-li, llavors, que tingueu desig de demanar-li aquesta força. Ja sé que em direu, com un bon home em va fer un dia: 'Realment, el bon Déu no és pas orgullós!' I és ben veritat. Som nosaltres qui som orgullosos i trobem humiliant de veure'ns reduïts a pregar per 'demanar tenir desig' de ser guarits del nostre mal. Pobra pregària! I tanmateix, això constitueix ja un lligam viu entre l'home i Déu. Si consentiu a fer-la us obtindrà el desig, que comportarà la petició. I amb la petició us vindrà la força, i la força obrarà la ruptura, i gràcies a la ruptura i el perdó renaixerà l'amistat amb Déu.

Permeteu-me, per tal que sigueu incapaç d'oblidar-ho, que faci lliscar la meua lliçó cap a una anècdota.

El fil de llana

Ens trobem al segle XIX, en una petita ciutat de la Gran Bretanya on, després de força mesos de treball, s'ha arribat a enllestir la construcció de la gran xemeneia d'una fàbrica. El darrer treballador ha baixat del capdamunt de la xemeneia per la bastida de fusta. Hi és present tot el poble, disposat a celebrar l'esdeveniment. I sobretot per assistir a l'aterrament de la gran bastida. Tot just acaba de caure entre les rialles i els crits quan hom veu amb estupor que del cim de la xemeneia sorgeix un treballador que estava acabant, a l'interior un darrer treball de l'obra.

Esglai dels espectadors... Caldran tants dies per dreçar una nova bastida i llavors l'obrer ja s'haurà mort de fred si no de fam. La seva mare velleja es plany... Però vet aquí que tot d'una la dona se separa de la gent, fa un senyal al seu fill i li crida: 'John! Treu-te el mitjó'. Tothom s'afligeix: la pobra dona s'ha begut l'enteniment! Ella insisteix. Per no disgustar-la, John s'hi resigna. Llavors, ella crida altre cop: 'Estira el cap de la llana'. Ell obeeix i es queda a les mans amb un enorme manyoc de fil de llana. 'I ara, llança una punta de fil i agafa fort l'altra entre els dits'. Hom lliga al fil de la llana un fil de lli i el noi, estirant el fil de llana, fa pujar fins a ell el fil de lli. I al fil de lli hom hi nua un cordill, i al cordill una corda, i a la corda un cable. John només ha de fixar sòlidament el cable i baixar enmig dels crits d'entusiasme de la multitud.

He aconseguit de convèncer-vos que llanceu a Déu el fil de llana? Ho desitjo. Ho demano al Senyor amb tota la meua amistat envers vós.

Henri Caffarel

» *Alarma al Pessebre*

Una vegada, quan ja no faltava gaire per Nadal, un nen va fer el Pessebre. Va preparar les muntanyes de cartró, el cel de paper de seda, el petit llac de cristall, el portal amb l'estel al damunt. Va col·locar les figuretes amb fantasia, portant-les d'una en una des de la caixa on les havia desades l'any passat. I després d'haver-les col·locat al seu lloc –els pastors i les ovelles damunt la molsa, els Reis Mags a les muntanyes, la castanyera a la vora del camí– li va semblar que n'eren poques. Quedaven massa espais buits. Què faria? Era massa tard per sortir a comprar figures noves i a més tampoc no tenia diners...

Mentre mirava al seu voltant per veure si se li acudia alguna idea, va veure una altra gran caixa, on havia desat algunes joguines velles: per exemple un indi de plàstic, últim supervivent de tota una tribu apatxe, un petit aeroplà sense timó, amb l'aviador assegut a la carlinga, una nina una mica 'hippy' amb la guitarra penjada; havia arribat a casa per casualitat, dins d'un tambor de detergent. Naturalment no hi havia jugat mai, però era molt bonica.

El nen la va dipositar en el caminet del Pessebre, al costat de la castanyera. També va agafar el pell-roja, amb la destrala a la mà, i el va col·locar al final del ramat, al costat de l'última ovella. Al final va penjar l'aeroplà i el seu pilot amb un fil, en un arbre de plàstic força alt, i ho va posar tot dalt de les muntanyes, a prop dels Reis Mags i els seus camells.

Va contemplar satisfet el seu treball, després se'n va anar al llit i es va adormir tot seguit.

Les figures del Pessebre cobren vida

Aleshores es van despertar les figuretes del Pessebre. El primer que va obrir els ulls va ser un dels pastors. Va notar de seguida que en el Betlem hi havia alguna cosa nova i diferent. Una novetat que no li va fer gaire gràcia. En realitat no li feia cap gràcia.

– Ei, però qui és aquest que ve darrera el meu ramat amb una destrala a la mà? Qui ets tu? Què vols? Vés-te'n ara mateix si no vols que et tiri els gossos!

– *Augh!* –va fer el pell-roja per tota resposta.

– Què has dit? Escolta, parla clar. O millor, no diguis res i vés-te'n amb el teu nas vermell a una altra banda.

– Jo quedar-me –digué el pell-roja.

– I aquesta destrala per a què la vols? Vinga, digues. És per acaronar les meves ovelles?

– La destrala ser per tallar llenya. Nit freda, jo voler fer foc.

En aquest moment també es va despertar la castanyera, i va veure la noia amb la guitarra.

- Ei, noia, quina mena de gaita és la teva?
- No és una gaita, és una guitarra.
- No estic cega; veig molt bé que és una guitarra. No saps que només es permeten les simbombes i les flautes?
- Però la meva guitarra té un so preciós. Escolti...
- Para ja! Vés-te'n abans no et tiri a la cara les meves castanyes. I t'avisó que cremen!
- Les castanyes són bones –va dir la noia.
- Ara et fas la graciosa? Que et vols quedar amb les meves castanyes? Així doncs, a més d'una desvergonyida també ets una lladre? Ara ho veuràs... Ajudeu-me! Em volen robar!
- Però no es va sentir el crit de la velleta. L'aviador havia triat aquell moment per despertar-se i engegar el motor. Va donar un parell de voltes per damunt del Pessebre, saludant tothom amb la mà, i va aterrar al costat del pell-roja. Els pastors el van envoltar, amenaçadors.
- Què vols? Espantar les ovelles?
- Destruir el Betlem amb les teves bombes?
- Però si no en porto cap, de bomba! –va respondre l'aviador. Aquest és un avió de turisme; voleu pujar a donar una volta?
- Fes-la tu, la volta. Marxa ben lluny i no tornis a aparèixer per aquí!
- Sí, sí, –va cridar la velleta– i que se'n vagi també aquesta noia que em vol robar les castanyes...
- No digui mentides –va dir la noia. Si me les vol vendre, jo les hi pago, les seves castanyes.
- Feu-les fora, a ella i a la seva maleïda guitarra.
- I tu també, nas vermell –va continuar el pastor d'abans– torna-te'n als teus prats, no et volem entre nosaltres.
- Acabem d'una vegada –va dir el cap dels pastors–: o marxeu tots tres per les bones o...

Els reis mags posen pau

- Pau! Pau!
- Qui ha parlat?
- Mireu! Un dels tres reis mags ha deixat la caravana i ve cap a nosaltres! Majestat, quin honor!
- El meu nom és Gaspar, no Majestat. Majestat no és cap nom.
- Hola Gaspar –va dir la noia de la guitarra.
- Bona nit, filla.
- *Augh!* –va fer el pell-roja.
- Salut a tu també. I bona nit a tu també, pilot. I a vosaltres, pastors, i a tu, castanyera. M'ha arribat l'olor de les teves castanyes.
- Aquesta mossa volia emportar-se-me-les...
- T'ho deu haver semblat; no té pas aire de lladre.

– I aquest altre de la dextra? –van cridar els pastors– se'ns presenta al pessebre amb el seu nas vermell.

– Heu provat de preguntar-li per què i com ha arribat fins aquí?

– No cal preguntar-li-ho. Està claríssim, volia fer desastres...

– Jo escoltar missatge –va dir el pell-roja. Pau als homes de bona voluntat. Jo ser home de bona voluntat.

– Que ho heu sentit? –va dir aleshores Gaspar. El missatge és per a tothom: per als blancs i per als vermells, per als que van a peu i per als que van amb aeroplà, per a qui toca la simbomba i per a qui toca la guitarra. Si odieu aquells que són diferents de vosaltres, és que no heu entès res del missatge.

Un silenci tan llarg i espès com profund va seguir aquestes paraules.

Després es va sentir la velleta que xiuxiuejava:

– Ei, noieta, que t'agraden les castanyes? Té, agafa'n, te les regalo... I vostè, pilot, que en vol? I vostè, Toro Volador, perdó, no he entès bé el seu nom, que li agraden les castanyes?

– *Augh!* –va fer el pell-roja.

Gianni Rodari

Tria a càrrec de Lourdes Gabarron

Conte

Pregàries al vent: una Nadala d'en Martí i Pol

Hem bastit el pessebre en un angle
del menjador, sobre una taula vella,
el pessebre mateix de cada any
amb la mula i el bou i l'Infant
i els tres Reis i l'estrella.

Hem obert innombrables camins,
tots d'adreça a la cova,
amb correus de vells pelegrins
–tots nosaltres– atents a l'auster caminar de la prova.

I en la nit del misteri hem cantat
les antigues cançons
de la mula i el bou i l'Infant i els tres Reis i l'estrella.

I oferíem la nit amb els ulls i les mans.
I cantàvem molt baix, amb vergonya potser de saber-nos germans
de l'Infant i de tots en la nit de la gran meravella.

Miquel Martí i Pol

(tria a cura de la Carme Meix)

35 / Pregàries al vent

El papa Francesc diu que ningú no pot exigir-nos que releguem la religió a la intimitat secreta de les persones, sense cap influència en la vida social i nacional, sense preocupar-nos per la salut de les institucions de la societat civil, sense opinar sobre els esdeveniments que afecten els ciutadans. Un autèntica fe implica un profund desig de canviar el món, de transmetre valors, de deixar alguna cosa millor rere nostre. No és pas això el que ens vol dir Jesús quan ens compara amb la sal de la terra i la llum del món?

Sebastià Taltavull

Envellir lentament és un gran privilegi.

Joana Raspall

Els cristians no estem cridats per la llàstima, ni per la pena, ho estem per la misericòrdia, que busca donar solucions o alleugerir, en la mesura que sigui possible, els mals que pateixen els que sofreixen, tant si són humans com animals, o la mateixa natura i el paisatge. La pluja neteja l'aire i el deixa fresc i transparent, tot i que a vegades ens deixa xops i desconcertats. Els cristians hem de superar el desconcert de la nostra societat i aportar-hi els valors i l'espiritualitat que la faci més humana i respectuosa.

Tomàs Molina

Si fas un favor, mai no el recordis...

Si el reps, mai no ho oblidis.

Edu Wigand

Madurar en la vida ensenya a ser pacient, a creure i estimar. La paciència obre camins, tanca portes a la venjança i a la violència, construeix un món on la presència de l'altre no es mira en funció de l'interès personal, sinó de l'amor i el respecte mutus.

Nurya Martínez-Gayol

Si nosaltres acollim somrients el coratge dels qui confien, hi haurà demà.

Salvador Espriu

L'economicisme és una ideologia altament perjudicial, una forma de pensament que destrueix la persona i la societat. Quan el que compta és només el benefici, es justifica l'explotació dels éssers humans per obtenir capital, però també la destrucció del medi natural, la falsificació, l'engany, la prevaricació, la corrupció, la mentida i la hipocresia. Quan l'economia se separa de l'ètica, s'esdevé la barbàrie.

Francesc Torralba

Tria a càrrec de Carme Meix

» Casaldàliga. La seva gent i les seves causes.

Per Joan Guerrero

És un llibre de fotografies impressionant. Totes en blanc i negre, totes fetes a Sao Félix do Araguaia, la diòcesi perduda al fons de la selva amazònica on el bisbe claretí Pere Casaldàliga exercí el seu ministeri episcopal durant més de tres dècades i hi volgué romandre i hi viu d'ençà de la seva jubilació. Les fotografies, totes ben recents, ben actuals, il·lustren els poemes de Casaldàliga.

Casaldàliga és el bisbe que es commogué per l'abús, la brutalitat i l'esclavatge a què viuen sotmesos els més pobres, per l'extrema precarietat en què sobreviuen tants poblats indis, per la tragèdia dels camperols obligats a abandonar llurs terres. El bisbe Pere plantà cara als poderosos –terratinents i comandaments militars– i ho féu sense por, animat per l'Esperit.

Quan fou ordenat bisbe, l'octubre de 1971, sabé conferir un sentit genuí al bàcul, a l'anell, a la mitra i a l'escut: 'El teu bàcul serà la veritat de l'Evangeli i la confiança del teu poble en tu; el teu anell, la fidelitat a la nova aliança del teu alliberador i la fidelitat al poble d'aquesta terra; la teva mitra, el *sertanejo*, el barret de palla dels camperols; i el teu escut, la força de l'esperança'.

Editat per Claret, el llibre us transportarà al món de Casaldàliga amb els ulls de l'extraordinari fotògraf Joan Guerrero.

Pere Gil i Montserrat Arespachaga
EMD Terrassa 17

» El secret del meu turbant

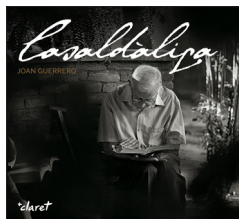
Per Nàdia Ghulam i Agnès Rotger

No fa gaire vaig assistir a una conferència de Nàdia Ghulam, una jove afganesa que fa deu anys que viu a Barcelona, on va venir a operar-se de les seqüeles d'una bomba que la va agafar de ple i li va produir greus cremades al cos i a la cara, a Kabul, on vivia, quan tenia nou anys. La seva xerrada, molt emotiva –parlava un català excel·lent–, en què va explicar que havia estat acollida per una família catalana i que ara estudia aquí amb la idea de tornar al seu país i ser útil per al seu desenvolupament, em va animar a comprar el llibre que va editar sobre la seva vida, amb l'ajuda de l'Agnès Rotger i que els va valdre el Premi Prudenci Bertrana.

En aquest relat, ens narra la seva història, tan convulsa com sorprenent. Per poder treballar per ajudar la seva família, en plena dominació dels talibans que obligaven les dones a quedar-se a casa, es va vestir de noi, i va sortir a treballar, a estudiar i a espavilar-se. Més endavant, gràcies a l'ajuda d'una ONG, va veure realitzat el seu desig de supervivència a tota costa.

Un llibre colpidor, i, tanmateix, carregat d'esperança que fa de molt bon llegir.

Carme Meix

» *Resucitado (Risen)*

Jerusalem. Segle I. Barrabàs ha estat indultat i Jesús expira a la Creu.

Clavius (Joseph Fiennes), un centurió a les ordres de Ponç Pilat (Peter Firth), té l'encàrrec de segellar i vigilar la tomba on han enterrat Yeshua (Cliff Curtis) que anomenen el Fill de Déu, perquè al cap de tres dies no en desaparegui el cos i els seus seguidors puguin proclamar-ne la resurrecció.

Com que el tercer dia troben efectivament i inexplicablement obert el sepulcre, Ponç Pilat, influenciat per Caifàs, ordena resoldre el misteri del que va passar amb Jesús els dies posteriors a la seva crucifixió, per tal de combatre els rumors que el Messies ha ressuscitat i prevenir una possible revolta dels seus seguidors a Jerusalem.

Pèl·lum amb aires detectivescs, que ens dóna un punt de vista alternatiu sobre la mort i resurrecció de Nostre Senyor.

Pel·lícula de nacionalitat nord-americana, dirigida per Kevin Reynolds l'any 2016.

Disponible en DVD

Tràiler disponible al següent enllaç:

<https://www.youtube.com/watch?v=CeVw0IMhpcg>

Xavi Ibars i Lupe Gordillo
EMD Terrassa 17

Jo et demano, Pare,
que aquest Nadal
tothom tingui menjar i abric,
que tots visquem en pau,
i que el teu Amor estigui present
sempre i en tot lloc.

Autor desconegut

**L'Equip de la Revista
us desitja un Bon Nadal
i un Venturós 2017!**

Un àngel del Senyor se'ls presentà i la glòria del Senyor els envoltà de llum. Ells es van espantar molt. Però l'àngel els digué:

- No tingueu por. Us anuncio una bona nova que portarà a tot el poble una gran alegria: avui, a la ciutat de David, us ha nascut un salvador, que és el Messies, el Senyor. Això us servirà de senyal: trobareu un infant faixat amb bolquers i posat en una menjadora.

Lc 2,9-12

Pessebre de Roca (Meliana, l'Horta Nord)